

under alle Forhold, at den fornødne Bevægelighed til Smødeforretningen, som fører til Afgjørelse, skulde være ubeløst. Jeg vil ikke forvare mig imod Misforstaaelse af disse Ord, thi jeg er vis paa, at jeg bliver misforstaaet alligevel.

Med Hensyn til den Opgave, som man stiller Forsvaret, da er det yttret af et æret Medlem, min ærede Kollega fra Stege (Bojsen), at Opgaven var den: Ikke at falde forsvarelses. Jeg sagde til mig selv, det er gyseligt negativt, det er efter min Mening en Opgave, der ikke varmer. Spørgt er ogsaa det, ikke at falde forsvarelses, mærkværdig relativt, thi det vil da ogsaa den kunne sige, som kun vil møde i Marken med ti Politiføder. Jeg vil hellere med den begejstrede Ungdom i Danmark og Norge sige: „Jeg vil værges mit Land.“ Jeg vil hellere sætte Forsvarets Opgave derpaa: „Vi ville værges vort Land“. Det er positivt, og naar virkelig Villien ligger bagved Ordene, saa er det ogsaa sandt. Jeg har ikke Meget tilovers for den negative Opgave, ikke at falde forsvarelses; men for den positive Opgave, der ligger i de Ord: „Jeg vil værges mit Land“, vil jeg være med til de Offre, som en forstandig Overveielse af vor lille pekuniære og personlige Kraft i Forhold til alle de øvrige Opgaver, som ere nødvendige for vor Bestaaen, kræver. Der er fremsat en Betragtning af den ærede sidste Taler, hvori jeg ogsaa er enig. Naagtet det ærede Medlem endte med at sige, at han vilde stemme mod Forslaget, saaledes som det tilsidst kom til at foreligge, hvad han dog ikke kan være aldeles overbevist om, at han vil, saa var der alligevel efter min Formening en hel Del i hans Udtalelser, som fortjener særlig Overveielse, og som jeg ydeligere vil tage op. Man kan sige: Vi kunne ikke værges vort Land med vore egne Kræfter; dertil svarer jeg: det veed Ingen af os. Absolut Sikkerhed i saa Henseende, sagde man igaar, gives der end ikke for den største Magt, deri ere vi enige. Men vi vide ikke hvad et: „Jeg vil værges mit Land“, selv under de mest truende Farer for Landet, kan have at betyde for Landets Eksistens og Bevarelse. Naar der gives No for en af de større Magter, der ere os overlegne tillands og tilføs, saa er det efter alle menneskelige Beregninger umuligt at antage, at vi kunne værges os og kunne hjælpe os selv, det indrømme vi, og derfor vilde det i Overensstemmelse med al menneskelig Fornuft være at overveie, om der ikke gives andre Midler, hvorved vi kunne værges vort Land, end blot ved Udbydelser af vore egne Kræfter paa Krigsmarken. Det ærede Medlem talte om tre Midler i saa Henseende, jeg vil nævne de to. Det ærede Medlem talte om, at vi skulde søge at opnaa en neutral Stilling. Vi have talt tidligere om denne Sag her i Salen, og jeg skal ikke længe opholde mig derved. Er det muligt at naae dette, hvad betyder det da? Vi have ogsaa tidligere haft Traf-

tater med Hensyn til vor Stilling, endog nye Traktater. Vi havde Traktaten af 1720, hvor blev den af? Vi havde Traktaten af 8de Mai 1852, hvor blev den af? Vi kunne faae Traktater om Neutralitet, men hvor blive de af, naar det kommer til Stykket? Og under alle Omstændigheder maa vi jo indrømme Nødvendigheden af den Betragtning, det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) gjorde gjældende igaar — det gjøre vi Alle, ogsaa det ærede Medlem fra Aarhus (Winther) —, at vi vilde blive nøbde til at have en Hærstyrke, der har Vidnesbyrd om; at vi vilde værne vor Neutralitet, hvis den blev angreben. Noget stor Forandring i Udgifterne til Hæren vilde altsaa ikke fremkomme ad den Veie, og nogen Sikkerhed i Stillingen var der neppe efter de sørgelige Erfaringer, vi have haft om, hvad Traktater, garanterede os af de store Magter i Europa, have at betyde, naar det ikke stemmer med deres Interesse at holde dem. Men det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) pegede paa en anden Veie; han pegede over Sundet til de andre skandinaviske Lande. Vi have jo haft Skandinavismen oppe i over en Menneftalder. Ja, den har ikke været oppe hele Tiden, men den har dog været paa Tale, og Broderstabet mellem de tre nordiske Riger har jo ved mange Leiligheder ikke fornegtet sig, men givet sig tilkjende i det borgerlige, det kunstneriske og det videnskabelige Liv, og særlig med Hensyn til enkelte Lovgivningsarbejder. Vi fik fælles Mønt, og en Mulighed er der for at faae fælles Regelret. Jeg vil indrømme, at det har ikke givet sig tilkjende uden enkeltvis og ad Frivillighedens Veie som Udtryk for en Broderlighedsaand, ogsaa i Farens Stund. Vi glemme naturligvis ikke Hjælpen af Frivillige i den første Krig og den Hjælp, som paa anden Maade da ydedes os, men erindre ogsaa, hvorledes det gik med den forventede Traktat umiddelbart før den sidste Krig. Men mon det var umuligt, at det kunde gaa op for samtlige nordiske Folk, at det har en alvorlig fælles Interesse for dem paa dette Felt, som der her er Tale om, at indgaa en Forbindelse med Hensyn til Bevarelsen af den Landgrænse, der nu have? Det har jo tidligere været omtalt, at Forbindelsen skulde gaa ud paa en Gjenerhvervelse af noget Lant; jeg siger derfor udtrykkelig: en Forbindelse for Bevarelsen af den Landgrænse, der nu have, og som jo ikke er omtvistet. For vort Vedkommende, altsaa med Hensyn til at værges vort Land, forekommer det mig — jeg taler som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) kun henstillende til Overveielse —, at der heri var en væsentlig Binding. Det er mit Skjøn, at vi vilde være istand til at kunne levere 100,000 Mand her i Landet, og tage vi det samme Procenttal for de to andre nordiske Riger, vil et saadant Forbund kunne have 400,000 Mand Kombattanter. Saa Mange vil Norden kunne levere,